

Bojana Plemić

PREDRAG POPARA

Galerija 107, 09 – 25. mart 2006.

Predrag Popara pripada autorima mlađe generacije. Diplomirao je na Fakultetu primenjenih umetnosti 1999. godine, a do sada je imao već desetak samostalnih izložbi. U Galeriji 107 predstavio se sa 26 slika koje prate njegov rad u periodu od 1992 – 2006. godine. Na prvi pogled, malo se šta može sagledati kao veliko pomeranje na njegovim slikama kroz proteklih desetak godina. Kroz njegovu prvu slikarsku deceniju. Ali pažljivo promatranje, proučavanje pre bi se moglo reći, može nas navesti na drugačiji zaključak, jer upravo to i jeste jedini mogući način da se ovaj umetnik razume, a njegovo delo zavoli.

Na platnima koje bi u okvirima uobičajene terminologije mogli samo približno svrstati u figuralnu apstrakciju uviđa se jedna ozbiljna, metafizički zamišljena umetnička priroda. Cirkulus koji je započeo još u studentskim danima istovetan je i danas tehnologijom i brižljivo planirano – neplaniranom kompozicijom. U zavisnosti od raspoloženja kolorit varira od monohromske game, gde često dominira plava boja, koja čini se najviše odgovara senzibilitetu umetnika, do smelih razigranih polihromnih kompozicija. U zrelijim radovima one su obogaćene crtežom, koji kao da je samo ovlaš nanet, goto-

vo kao da je reč o skici a ne završenom delu. Međutim, ovde se radi o veoma dobro promišljenom umetničkom postupku. Ako prvi utisak snažnog, vrlo ekspresivnog poteza, naročito uočljivog na velikim formatima, prodre kao početni nivo razumevanja ovog slikarstva, onda je potrebno suočiti se i sa sledećim : ovde se nesumnjivo susrećemo sa jednom posebnom metafizikom. Stvarajući prostore "ne – prostora", ambijente satkane od debelih nanosa boje, koja je materija njegovog sveta a crtež samo potvrđen oblik, on zapravo oblikuje ono što mu slika dopusti da vidi i otkrije. Imenujući svoje radove veoma često religioznim nazivima poput Molitve, Uznošenja, Svetosti porodice ili Ljubavi i Rađanja, umetnik nam daje smernice.

Likovnim jezikom on promišlja o iskonskoj temi umetnosti: sudbini čovekovojoj. Krila, i to anđeoska krila, i grupisane, zbijene figure, temelji su njegove slikarske ikonografije. Njihovi međusobni kontakti, komunikacija, povezanost i voluminoznost prostora koji ne postoji na slici sam po sebi. stubovi su Poparinih kompozicija. Upravo se tu, u ravni između realnog i irealnog, on suočava sa onim najdubljim i najznačajnijim pojmovima samog čovečanstva.

Popara specifičnim govorom gradi svoju priču. Beskompromisno, samo sebi odan, on gradi svoj umetnički svet, slojevit i bogat simbolima. Ne odstupajući od tvrdnje da slikarstvo mora imati poruku, on nas na nju navodi ali nam je u potpunosti ne otkriva. To kroz sopstveni, ubedljiv umetnički čin, ostavlja nama samima.